Ч. 247. Четвер 18 (5) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходать у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До угорскої кризи. — Вісти з Персиї. — З Туреччини.

З Будапешту доносять, що переговори з австрийским правительством в справі розвязаня угорскої кризи розпічнуть ся на слїдуючий тиждень. На вчера скликано в Будапештї раду міністрів, на котрій міністри здавали справу о авдиенциї у Цїсаря.

Вчера відбуло ся торжественнє відкритє перского парляменту в присутности шаха і реґента. Єсть то вже третя з черги конституцийна гра в Персиї, але хоч националїсти побідили реакцию і приневолили попереднього шаха уступити, то однако не вспіли укріпити і утревалити конституциї і нової державної орґанїзациї. Скупі вісти, які відбирає европейска праса з Тегерану, не дають достаточного погляду о полїтичнім положеню краю і не віддають житя і руху, які панують на провинциї. Послїдні події в Ардебілю вказують, що нове правительство має неімовірні трудности до побореня, що єго дїяльність не пустила глубокого коріня і що упорядкованє і успокоєнє краю не дасть ся так легко перевести.

Ті події однако не були би може самі для себе непокоячими, коли би не викликали рівночасно нового походу російских войск на Персию під покришкою охорони загроженого російского консуляту в Ардебілю. Теперішний російский похід так представляє урядова російска телєґрама з Астари над Каспійским морем:

В наслїдок вістий о походї російских войск до Ардебілю, ухвалили начальники кочівничих племен полишити в містї іменованого собою ґубернатора Ґассарахана, а самі мають зібрати ся в укріпленім таборі під містом. Рахім хан жадає видання осіб, які схоронили ся до російского консуляту, але впевнює о своїй прихильности для російского правительства. Мешканцї Ардебілю витають з одушевленєм наближаючі ся російскі войска: в переважаючій більшости хотять приймити російске підданьство. — Телєґрама та потверджує погляд тегераньского дописувателя Times-а, що Рахім хан єсть орудием Росиян і що цїла противконституцийна ворохобня в Ардебілю єсть роботою російскою, звернено против нового правительства в Персиї.

Тому цїла анґлійска праса дуже остро оцїнює російску полїтику в Персиї. Російске правительство — пише Times — робить в Персиї крок, який навіть найлегковірнійшою може зробити недовірчивим. Ухвалило оно не лише відложити відворот російских відділів, котрі з Казвину контролюють події в Тегеранї і можуть загрозити свободї збираючого ся парляменту перского, але висилає експедицию з причини ворохобнї племени Сахсеваннів. Однако факти говорять, що російскій полїтицї не достає доброї волї.

Передвчера відбуло ся в Солуни в торжественний спосіб відчитанє султаньского письма в справі покликаня християн і жидів до чинної войскової служби. В тім торжестві взяли участь: валї, комендант III. корпусу армії і начальники всїх віроісповідних громад. Виголошено кілька промов. Валї висказав радість, що всї народи і віроісповіданя під одною хоругвою.

Опікунчі держави зазначують своє становище супротив Порти в загальних словах при помочи часописий, стоячих під їх впливом, заким здобудуть ся на спільну офіцияльну відповідь на послїдну турецку ноту. „Times“ заявляє, що нї одна держава не може згодити ся на домаганя, поставлені в турецкій нотї та що поновне виволіканє кретийского питаня на полїтичну видівню, могло би потягнути за собою велику небезпечність для мира на европейскім Всходї. Ізвольский, як доносить „Echo de Paris“, заявив турецкому послови, котрий вручував ноту, що Росия хоче жити в добрих

Соломяний вдовець.

З нїмецкого — Фел. Голлендра.

(Конець).

— Я умру, пане директоре — оповідала стара дальше — а того погляду не забуду. Тодї ми положили єї на ліжко, а она заповідала слабий і неясний знак житя і між тим домагала ся все, щоби єї убрати в білу шлюбну сукню! Але мусите знати, пане директоре, що між єї кількома одягами зовсїм не було білої шлюбної сукнї; я не хочу тим нїчого сказати на неї саму, що була все приличка і поважна. Но, вкінци, коли она все більше була зворушена і майже хилила ся до смерти, написала я до єї матери і та забрала бідного червака з собою домів. Прикро подїлало се на матїр, але она зовсїм така як Анна, нїколи не стратила злишного слова; она лиш тулила до себе дївчину і нїжно гладила. З того вийшло, що Анна поволи ставала спокійною і вже лиш тихо плакала. І подумайте собі, пане директоре, які се дивні люди: панї не спитала нї слівця дївчини, що властиво стало ся. І коли я раз хотїла про то само зачати, заборонила она одним поглядом, так, що я була би собі радше язик — ніж....

Она не могла дальше говорити—рід якоїсь пропасницї обхопив єї нараз на згадку о тім дивнім людскім поведеню.

Директор стояв з похиленою головою перед нею.

— І де тепер є Анна? — запитав він придавленим голосом.

— Місто називає ся Бельціґ — відповіла жінка. — Ангальтскою зелїзницею єсть ся там за дві години.

— Чи ви ще що довідали ся?

— Так, пане директоре! Она мала щасливо подужати — але стала зовсїм тиха і боязлива. Крім матери, жадна дужа не почує від неї нї слова.

З трудом зійшов він по сходах, держачи ся поруча, немов бояв ся при кождім кроцї упасти. Він чув ся немов зломаний.

Він мав все у женщин щастє, а з декотрої зовсїм собі нїчого не робив і нїколи не мав докорів совісти. Але з тою стало ся зовсїм инакше. Нїколи не позволила она себе подарунками звабити, кожде забезпеченє відкидала і від першого дня до послїдного старала ся сама для себе о кусник пісного хлїба. Якраз се подїлало на него і єї тиха, майже боязлива вдача, та вкінци то, що віддала ся єму з душею і тїлом. Жадної поганої сцени, жадного слова докору, радше воліла сама всьо переболїти, як один каменець кинути єму в дорогу.

— Бідне, дурне сотворінє — говорив він тихо, обтираючи собі піт з чола. Він чув ся умучений, підбитий і постарілий на лїтах. Витягнув годинник. Було чверть на другу. В близькій книгарни казав собі дати розклад їзди. О другій годинї відходив поїзд до Бельціґ. Постанова була рішена — він мусїв єї відвідати. Поїхав фіякром на дворець і купив білет. Підчас їзди крутив ся цїлий сьвіт думок в єго голові. Цїле житє видало ся єму сумним а люди без цїли і пляну. Коли поїзд станув на малій станциї, єго нервовість осягнула найвисшу точку, а при тім огорнула єго невимовна тревога, як би перед чимсь страшним і темним. Вкінци прийшло єму на думку, що він не може єї лишити як який негідник. Він пішов до маґістрату. Малий, плоскоголовий пан в золотих очицях на прижмурених очах спитав єго, чого бажає. Він хотїв би щось близше о вдові Кернер довідати ся, сказав, а серце єго при тім заболїло.

Бурмістр дивив ся на него здивовано.

— Вдова Кернер, гм... ага то була гідна уваги жінка. — Позвольте, я хочу вам се коротко сказати. — Гм... минуло вже три повні тижднї, як єї поховали, була гідна людска душа, она і то бідне дївча!

— А що стало ся з тою? — запитав директор і дрожав на цїлім тїлї.

— Можете також знати день і годину — умерла якраз чотири тижднї перед матерію на ґальопуючі сухоти — з початку була она місяцями дурнувата, а потім упало їй се на легки. Наш лїкар думає, що такий случай лучає ся частїйше. Правда, тут суть ограничені люди, котрі говорять щось про нещастну любов. Але наш лїкар, котрий є славним чоловіком, сьміє ся з того. На зломане серце, думає він, еще нїхто не умер. То суть байки няньок, котрі з наукою не мають нїчого спільного. Чи маєте пане, ще яке питанє, чи хочете особли-

відносинах з Туреччиною, але задачею держав є запобігати всяким немилим несподіванкам. Відповідь опікунчих держав не наступить, після одної часописної звістки, походячої з француского міністерства заграничних справ, скорше як за 14 днів.

По всякій імовірности становище молодотурків не є ще так певне, щоби не могло бути загрожене зі сторони старотурків. І так в Парижи мав утворити ся комітет, ворожий молодо-турецкому правлїню. Є то справдїшна іронія в історії, що як раз Париж, який був пристановищем молодотурецких революціонерів против старої системи правлїня, єсть тепер осїдком противреволюціонерів, виступаючих против нової системи правлїня. Як чувати, молодотурецкий центральний комітет числить ся поважно з небезпечностию і видав в тій цїли відозву до своїх сторонників, аби однодушно підпирати змагання комітету молодотурецкого.

Новинки.

Львів, дня 17 падолиста 1909.

— **Іменовання.** П. Намістник іменував канцелістів Намістництва: Фр. Зайчка, Стеф. Шпундра і Ант. Квасника секретарями повітовими.

— **Огнї.** В Жолобах на фільварку коло Рикова в золочівскім повітї, власности Валер. Вольского і Фр. Гурского, вибух дня 13 с. м. в полуднє огонь в одній із шоп і перекинув ся на инші будинки і стирти збіжа. Шкода в части обезпечена, єсть дуже велика. Згоріло 6 будинків господарских вартости 11.000 К, 420 кіп збіжа і вики вартости 15.000 К, часть мертвого інвентаря і сїна. Причина огню поки що незвістна. — В Славску стрийского повіта вибух дня 8 с. м. огонь підчас відправи утрені і в одній хвили обняв два будинки. Місцевий парох, голова пожарного товариства „Сокіл" удав ся з пожарною дружиною сейчас на місце огню, а при тяжкій працї Соколів і кількох людий, удалось огонь зльокалізувати. Огонь повстав в хатї замкнений, де було двоє дїтий. Одну дитину старшу виратовано, друга $1^1/_2$ річна в колисцї, котрої серед диму і огню не зауважено, згоріла. Не було кому нагадати на дитину, бо родичі були в церкві. Шкода необезпечена виносить 1500 К, а небезпека розширення огню була велика, бо так з одної як з другої сторони стояли будинки дуже близько. — В ночи з дня 10 с. м. вибух огонь в Долинї в домі тамошного ґеометра п. Михаловского, положенім в самім середмістю. Займило ся мабуть від печи, а огонь обняв небавком цїлий будинок. Завдяки тій обставинї, що під ту пору не було вітру а до того ще й став падати зливний дощ, огонь небавком угашено. Загальна шкода виносить 2000 К.

— **Репертуар руск. театру в Золочеві.** (Саля „Сокола". — Початок о $7^1/_2$ год. вечером. Білети продає „Народна Торговля", а вечером від 6 год. в день представленя каса театру).

В четвер, 18 с. м. „Вій", фантастична феерия зі співами і танцями в 4 діях, перероблена з повісти М. Гоголя.

В суботу, дня 20 с. м. „Жидівка", опера в 5 діях Галевія.

В недїлю 21 с. м. „Під Івана Купала", народний образ в 4 діях зі сьпівами і танцями. В 4 дїї „Купальска справа".

— **Вісти з закордонної України.** На зборах історично-фільольоґічного товариства при харківскім університетї ухвалено дня 10 с. м. скласти з членів товариства комісию, котра допомагала би міскій думі як найкрасше виконати єї ухвалу про поставлене памятника місцевому громадскому діячеви і українському письменникови Квітцї Основяненкови. Комісия має скласти спис тих осіб та закладів, до котрих слїд би звернути ся за грошевою та иншою запомогою в тій справі, скласти проспект відозви, вияснити видатнїйші риси особи та дїяльности Квітки. Разом з тим голова товариства проф. Сумцов зазначив деякі моменти дїяльности Квітки, що не досить з'ясовані або й зовсїм не зачеплені науковими працями, як от стиль Квітчиних творів, єго відносини до суспільних умов того часу, Квітчині знакомства й инше. Зважаючи на тяжкий стан здоровля Б. Грінченка, видатного громадского дїяча та письменника українського й відомого дослідника на поли етноґрафії та фольклору, котрого працї між иншими були друковані і в виданях товариства, збори, на пропозицию проф. Сумцова, висловили свій щирий жаль до него й горяче бажане скоршого подужаня. Членови товариства д. Ткаченкови поручено вислати відповідний лист Б. Грінченкови до Італії, де він тепер пробуває в містї Оспедалеттї. — Заходом київскої „Просьвіти" відбув ся минулої недїлї у викладовій сали троїцкого Народного Дому відчит О. Черняхівского на тему „Походжене людини".

† **Померли:** В Перемишли помер скоропостижно др. Йосиф Александер Гібль адвокат з Яворова пораженний при вечери паралїжом. Покійник приїхав був до Перемишля на загальні збори адвокатскої палати перемиского округа. — В Тернополи помер сими днями Мартин Коллер, управитель школи в Гусятинї.

— **Дрібні вісти.** В Рудках основано філію „Сільского Господаря" і закуплено гарну реальність, в котрій небавком буде містити ся руска каса повітова. — В Рудеччинї основано звиш 15 філій „Соколів". — Рада громадска в Залановї ухвалила на внесене пп. Йосифа Підляшецкого і Стефана Вергуна та вставила в буджет 500 К на забезпечене будучности приватної української ґімназії в Рогатинї 500 К і обовязала ся підпомагати сю ґімназию щорічно аж до удержавнення єї. — Розійшла ся чутка, що оногди вечером п. Мотилевска, жінка професора, переслухувана перед кількома днями в справі процесу Бельского, мабуть під впливом зізнань др. Шеліґа, хотіла відобрати собі житє і в тій цїли напила ся денатурованого спіритусу а відтак хотіла, як кажуть, стріляти до себе, але їй відобрано оружиє. — Арештований за шпіґуньство в користь Росії, недокінчений ґімназист Володимир Добряньский, літ 17, єсть сином сьвященика о. Добряньского з Ясениці замкової коло Турки. Власти войскові довідали ся, що він з кількома иншими молодиками робить якісь знимки з войскових маґазинів і мостів коло Самбора а прокуратория велїла єго арештувати. Добряньский тимчасом втік до Львова і тут арештовано єго в якімсь товаристві „Общежитиє" та відставлено до Самбора. При ревізії в домі єго батька в Ясеници замковій знайдено листи російскої „Охрани", варшавского ґенерального штабу і ґр. Бобріньского. — П. Казим. Баталїова згубила золотий ланцушок, вартости 150 К.

— **О позичку на чужу каменицю.** Коли в понедїлок розпочала ся розправа і предсїдатель трибуналу, радн. Берзон, подавши до відомости, що трибунал не увзглядняє анї внесень прокуратора анї оборони, поставлених в суботу, замкнув поступоване доказове і розпочало ся читане питань, настав сензацийний зворот в розправі, о котрім ми вже коротко згадували. Якраз коли відчитувано четверте питане: Чи винен Бельский, що спроневірив біжутерії і льоси п. Мотилевскої? відозвав ся Бельский глухим голосом: Я хочу говорити.

На сали в перший хвили настало велике заворушене а зараз по тім зробило ся так тихо, що хоч мак сїй. Серед тої тишини чути лиш було, як говорив Бельский охриплим голосом. Він видав ся і дрожав на цїлім тїлї, як колиб дістав конвульсий а відтак зачав говорити плаксивим голосом:

Хочу говорити, дайте менї говорити! Я не божевільний, я здоровий на умі, я все чув, все памятаю що до слова, лиш менї не можна було говорити підчас розправи, бо хтось инший зізнавав щось иншого. Води, води, дайте менї води!

Єму подано води, а рівночасно закликано і доктора. На салю увійшов др. Борженцкий. Бельский випив пів склянки води і став дзвонити зубами, так що аж далеко на сали чути, а другу половину склянки виляв на землю. Предсїдатель казав опорожнити салю, а коли остав ся лиш трибунал, судиї присяжні, оборонцї і дневникарі, Бельский зачав знов говорити:

— Все вам скажу, лиш не кличте Слівоского (судия слїдчий в справі Бельского), бо він бреше, він сам все збрехав, я єму очи вибю, як тут прийде; він що иншого написав; я що иншого зізнавав а що иншого підписав. Я маю так голову в порядку і всї гадки так маю уложені як картки в шуфлядї і тепер буду все витягати картку за карткою, лиш щоби була правда.

Бельский дістав знов атаку нервового а коли успокоїв ся, говорив знову: Повтаряю, що я перед тим не міг говорити, бо менї не було вільно; але тепер скажу лїпшу правду, як колиб я присягав. Але ще раз прошу, коли би то, що скажу, було незгідне з зізнанями сьвідків, то возьміть то за брехню з моєї сторони. То, що було в письмах, то все правда, лиш з тою виїмкою, що **Вляшек не єсть невинний, бо ми оба спільно допустили ся того обманьства.** Я виконав, то правда, але й він знав о тім. — Тут став він плакати як дитина і попросив знов води, а коли покріпив ся, говорив дальше:

— Я дїйстно то зробив, але з намови Вляшка і коли то стало ся, то ми постановили, що він, коли то вийде на верх, возьме все на себе. **Грішми подїлили ся ми пополовинї**; я взяв 5000 К а він 5000 К.

Я дуже добре все памятаю і я не варят; длятого я вдячний панам докторам, що мене не узнали за божевільного, але з другої сторони жаль менї того, що они не пізнали ся, що я не міг говорити; я не міг, так було, як би менї мову відобрало

Розмова моя з Вляшком, коли він приїхав, відбула ся дїйстно так, як то панї Мотилевска представила. До того вчинку намовив мене Вляшек. Він намавляв мене вже від довшого часу. Я боронив ся; але він має такі солодкі, такі добрі очи, є такий любий, що я не міг оперти ся єго напорови, єго намовам. Стало ся. Але Вляшек мав то все сплатити, а я мав перед Мотилевскими так робити, щоби дати їм запоруку, що Вляшек той довг сплатить. А тепер все зачало на менї мстити ся. Так одно зло потягає друге за собою. По доконаню обманьства допустив ся я другого підлого вчинку, не признаючись до вини, лиш спихаючи єї підступно на другого. Коли справа вибухла, стремів я до того, щоби себе зовсїм очистити а все звалити на Вляшка. Що правда, було то після нашої умови, але без єго відомости. І без єго відомости віддавав я єго в руки справедливости. Я поступив собі супротив него підступно, уживаючи в додатку ще й панї Мотилевскої. Бо коли приїхала п. Мотилевска, я не міг їй признати ся, що то я допустив ся обманьства.

Відпочивши хвильку і напившись води говорив він дальше: Пан прокуратор бий-забий на мене і за що? Пан прокуратор має

вости міста, як би сказати, оглянути? Тут є дещо...

— Дуже дякую — відповів директор, єго черти були сірі і тільки через силу держав ся він просто.

— Я би хотів ще знати, чи ті женщини терпіли нужду.

Бурмістр похитав головою.

— Они працювали, що аж кров виступала їм спід нігтїв. Так були они в днях слабости забезпечені. Можу вам сказати — говорив дальше торжественно — що місто анї гроша на їх похорон не видало. О всьо они постарали ся, аж до смертної сорочки, що они собі самі чисто пошили; то не були звичайні люди.

Директор задумав ся. Відтак виймив кілька банкнотів.

— То для міста — сказав холодно — а то на удержане обох гробів.

І заки ще бурмістр щось міг відповісти, вийшов вже з комнати.

На слідуючий тиждень знакомі директора завважили в нім чудну зміну. Він відтягнув ся від кождого товариства і попав в самоту. Коротко по тім стало ся то публичною тайною, що він розвів ся з жінкою. Від того часу уникав кожде товариство. Не до увірення здавало ся то єго товаришам і знакомим. Він віддав ся зовсїм своїм занятям і вкоротцї став ворогом людскости і чудаком.

пильнувати, щоби стало ся по справедливости, а не як той пес, щоби лиш знищити чоловіка і не єсть чоловіком, бо виходить поза рами людности. А я ту кривду відчуваю, бо мене то дуже болить. Я то мушу сказати, хочби мене й шибениця ждала. — Тут предсідатель не дав єму дальше говорити.

В дальшім зізнаню каже Бельский: Я знаю, що я допустив ся лайдацтва. Кождий мій крок, який я робив від часу приїзду п. Мотилевскої, робив я за порадою дра Шеліґи і в порозумінню з п. Мотилевского; я робив то, що они мені казали. В зізнанях н. Шеліґи єсть все що до слова правда. Коли я випирав ся, то длятого, що я не мав відваги признати ся, що то я зробив. Я вірив, що в остаточнім случаю, притиснений до муру, Вляшек отверто признае ся, а навіть можу сказати, що я так дуже вірив, що Вляшек признає ся і додержить умови, що майже не можу погодити ся з гадкою, що то я зробив. Тим можна собі пояснити мій упір сягаючий так далеко, що я міг у судиї в присутности сестри впасти на коліна і перед хрестом присягнути, що я того не зробив. Але тоді я сам вірив, що я того не зробив. (Бельский зачинає тут плакати і замовкає).

— **Посилки друків для сліпих.** Галицка дирекция почт і телеґрафів оповіщує: Розпорядком ц. к. міністерства торговлї з дня 13-го жовтня с. р. ч. 40.228, оповіщеним у „Вістнику державних законів“ ч. 184, допущено з днем 1 с. м. до перевозу почтою посилки з книжками або публікациями, призначеними до ужитку сліпих, спорядженими виключно намацальним кропкованим письмом, під умовами приписаними для друків, се є у відкритім опакованю, аж до ваги 3 кільоґрамів, без огляду на се, чи зміст посилки є многократним виданем чи лиш одиноким примірником без примет загальности. Адреса мусить бути виписана звичайним письмом. Того рода посилки мусять бути при наданю вповні або лиш в части оплачені. В першім случаю виносить порто за посилки: до ваги 50 ґрамів 3 сотики, до 100 ґрамів 5 сотиків, до 1000 ґрамів 10 сотиків, до 2000 ґрамів 20 сотиків, до 3000 ґрамів 30 сотиків. Недостаточно офранковані того рода посилки обтяжить ся подвійною квотою хибуючої франкатури. Тоті посилки мусять бути на адресовій стороні виразно означені як „друк для сліпих“ і коли їх вага переступає 100 ґрамів, треба їх віддати в почтовім уряді в руки урядникови.

— **Просьба.** Громада Риків золочівского повіта, котра в послідних часах потерпіла два рази від пожежі, а відтак від неурожаїв, не будучи в силї докінчити будову нової церкви, постарала ся через ц. к. Староство в Золочеві о то, що Вис. Президия ц. к. Намістництва рескриптом з дня 7 серпня 1909 до ч. 13.911 уділила комітетови будови церкви в Рикові позволене на збиране добровільних датків і жертв на докінчене будови церкви колектантами, заосмотреними в леґітимациї в повітах всхідної Галичини: Рогатин, Тернопіль, Зборів, Золочів, Броди, Камінка струмилова, Львів, Перемишляни, Станиславів і Підгайці до кінця 1909 р.

Підписаний Комітет будови церкви і Зверхність громади звертають ся проте сею дорогою до всіх Зверхностий громадских, Всеч. Отців духовних і людий жертволюбивих в згаданих повисше повітах і просять умильно, щоби прибувших наших колектантів підперти і взяли їх в свою опіку та уділили їм потрібних вказівок і помочи з своїми жертвами і датками помогли материяльно підупавшим гр. кат. парохіянам села Рикова докінчити Богу угодне діло, за що їм Всевишний сторицею відплатить. — Другі рускі часописи просимо уклінно повторити сю просьбу. — Риків дня 11 падолиста 1909. — Лаврентий Зварич, предсідатель комітету; Микита Кравець, член комітету; Мих. Мартиняк, начальник громади.

— **Для читалень!** Є на продаж сцена, в склад котрої входить: 1) стінка фронтова 1·81 м. шир. 2·93 вис; 2) стінка фронтова 2·04 м. шир., 1·81 вис., 3) підвисшене 0·70 цм. високе; 4) сцена (довільна ширина); 5) 7 підставок під сцену; 6) куртина 4 м. шир., 2·80 м. вис.; 7) Вільна околиця (з одної сторони вільна околиця, а з другої хата), 4 м. шир., 3 м. вис. і 8 будка суфлерска. Кромі того приставка хати. Ціна 300 К готівкою. Зголошеня до Миколи Душеньчука, Львів Сикстуска 46.

Телеґрами.

Відень 17 падолиста. Прибув тут саский король в подорожи до Тарвіс і задержав ся у своєї сестри архікн. Мариї Йосифи. Нинї в полудне відбуде ся снїдане на его честь і він зложить візити Цїсареви і наслїдникови престола, котрий нинї рано вернув з женою.

Софія 17 падолиста. Правительство предложило собранию росийско-болгарску умову о зобовязаню фінансовім, яке Болгария затягнула супротив Туреччини в цїли узисканя независимости.

Петербург 17 падолиста. Ґен. Бахтяров предложить властям проект закона, після котрого до войска мають ставити ся новобранцї вже у 18-ім р. житя а жиди мають бути від служби войскової зовсім усунені.

Петербург 17 падолиста. Правиця лагодить ся до великого скандалу в думі з причини усуненя Замисловского зі становища секретаря. Членам правицї постановили, щоби на засїданю вечером Замисловский заняв своє місце, а коли будуть хотїли силою его усунути, тодї правиця наробить скандалу і вийде із салї. Хомяков поручив невпускати Замисловского на засїдане президиї і не давати єму до підпису ніяких паперів.

Петербург 17 падолиста. Цар відкинув адресу фінляндского сойму в справі знесеня обовязку складаня цареви звітів о всіх фінляндских справах.

Віндзор 17 падолиста. На честь портуґальского короля, котрий одержав ордер „Підвязки“, відбув ся вчера обід, підчас котрого анґлїйский король і портуґальский виголосили собі взаїмно сердешні тоасти.

Константинополь 17 падолиста. Сеї ночи відбула ся рада кабінетова, котра, як зачувати, займала ся скріпленем фльоти.

Цїна збіжа у Львові.

дня 16. падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·30	до	13·50
Жито	9·80	до	10·—
Овес	7·40	до	7·60
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	55·—	до	75·—
Конюшина шведска	65·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	27·—

Colosseum

в пасажи Германія

при ул. Сонячній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 16 до 31 падолиста 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представлене. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 годині вечером. Що пятниці **High-Life** представлене. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльоми при ул. Короля Людвика ч. 5.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *).

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:

що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.

„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.

„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:

що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},

в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.

*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8^{29}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).

*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.

„ 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).